

Jak se narodila Barborka

To bylo takhle po třech králích, patnáctého ledna. Zimní den jako vymalovaný. Sluníčko krásně svítilo, všude bílo, jen v dáli se modraly lesy. Bílé ticho obklopovalo i straku, která seděla na keři a zobala zmrzlé šípky. Tu zaslechla smích a pokřikování dětí. U toho musí být!

Přiletěla k zamrzlému rybníku, usadila se na vrbě jako na pozorovatelně a kouká – na ledě se kloužou Andulka Tomšová s Apolenkou a Martínkem Vojtových. Andulka se rozeběhla a jede po botách jak na bruslích. Martínek sviští hned za ní a samozřejmě ji předjel, vždyť je kluk! A po ledové klouzačce už také jede Apolenka..

„Ha houuu! Koukejte, jak pojedu!“ To Honzík. Stojí na vršičku nad rybníkem a křičí jak na lesy.

Straka při tom křiku div nespadla z vrby.

Skočil po bříše na pekáč, který sebral doma Mařence, a už drandí po sněhu z kopce. Vletěl na led, až to zarachotilo.

Apolenka se za ním obdivně ohlídlá, ale jeho sestra Andulka mávla pohrdlivě rukou. „Pche, to umí každě! Ale vílu udělat neumí.“ A začala s klouzáním po ledě tančit jako víla.

Apolence se vílí tanec zalíbil a hned to zkusila také. Zatočila se v piruetě, chytila se s Andulkou za ruku a společně ladně vyjely.

„Tradá...“ zakřičel Martínek, vletěl skluzem po botách mezi baletící víly a rázem se všichni váleli na ledě!

Straka se tomu na vrbě chechtá, až se celá natřásá.

„Cha, chá. To že je vílí tanec?“ posmívá se Honzík Andulce.

Co by kamenem od rybníku dohodil, stojí zelená ševcovic chalupa. Ze dveří právě chvatně vyšel švec Matěj a na okamžik se zastavil, aby zavolal dovnitř.

„Neboj se, Bětuško! Budu tady coby dup!“ a rychle vyběhl, jako by mu za patami hořelo.

Apolenka přinesla v konvi vodu a nalila ji do misky.

Od stáje se ozvalo zakvokání a z pootevřených dveří vykoukla červená slepička. Napila se vody a zase spěchá zpátky do stáje.

Apolenka na ni volá: „Puťá, malá, pojď se taky nazobat zrní.“ Ale slepička se už zase uvelebila v hnízdě na vejcích. Děvčátka ji pozorují, ale když chce Apolenka slípku pohladit, maminka ji zarazí: „Apolenko, nech ji, když sedí na vajíčkách, potřebuje hlavně pít. V máji už vylodí kuřátka.“

Slepička po nich mírně koukla a zakvokala, jako by souhlasila.

„Maminko, já jdu za Honzíkem!“ hlásil Martínek ve dveřích stáje.

„Dobře, ale vezmi děvčata s sebou,“ nakázala Vojtová.

Kluk neochotně mávl na děvčata a bez velkého nadšení je vyzval: „Tak, podte, holky!“

Na dvorku u Tomšů se ozývá veselý zpěv pantáty Tomše a Honzíka. Přidala se k nim i Mařenka, která drhne na valše prádlo v neckách.

Sheet music for a song in G major, 3/4 time. The lyrics are in Czech. The music consists of three staves with lyrics underneath.

Já mám cha-loup-ku na vrš-ku bez doš-ků roz-tr-ha-nou.
Až já se na-pi-ju já si jí po-ši-ju až já se na-pi-ju
já si jí po-ši-ju hra-hra-hra-hra hra-cho-vi-nou.

Táta se synem koulí velký kmen borovice doprostřed dvorku. Tomeš nadzvihl kmen a Honzík šikovně podstrčil dřevěnou kozu. A z druhé strany také. Tomeš začal osekávat velkou sekerou z kmene kůru.

Vtom dorazil Martínek s děvčátky.

Děti pantátu Tomše při práci se zájmem okukují a Martínek se zvědavě zeptal: „Pantáto, co to bude?“